

Примружився, — і дерево з картини
Зійшло і сіло в крісло, — цифра дев'ять.
Розсунулися брижами будови,
І стало видно колесо фортуни.

У грудях, наче вовк на місяць, — тонко
Зі щему нитка крізь туман рудавий.
Колон йонійських пізні рецидиви.
Ганчар, що з глини — півника — востаннє.

Ущелини, де страхи і вагання. —
Та вже душа — все дужчі перегини, —
З самих очей і пошумів тростина,

Що — заки в невимовному розтане,
Все видиме згорта в хвилястий книш
Вогню, що й духа ланки розімкне.